

jentlig forandret Form i Virkeligheden har staaet paa Dagsordenen i nogen Tid. Hvis man — jeg siger „hvis“; jeg spaar aldeles Intet i den Henseende — nu kom til det Resultat at affasse dansk juridisk Examen, vilde man jo derved med det Samme have løst Spørgsmaalet i denne Lov, om danske Jurister skulde kunne blive Underrettsagsførere eller ikke. Og hvis man strider til en Omdannelse af juridisk Examen i det Hele eller for dansk juridisk Examen's Vedkommende, forekommer det mig, at det er Noget, der naturlig maatte faae Indflydelse ogsaa paa, hvad man vil bestemme i denne Lov om danske Juristers Afgang til at blive Sagsførere. Man kunde jo bemærke, at naar man spærrer Veien for danske Jurister til at blive Underrettsagsførere, kunde det være et Moment med ved Afgjørelsen af, hvorvidt man skulde bibeholde denne Examen. Thi naar de ikke længere kunne blive Underrettsagsførere, bliver der omtrent ingen Stillning af selvstændig Natur, hvortil danske Jurister kunne naae op, og saa er det muligt, at man ad den Veii i Virkeligheden undergraver hele denne Institution med dansk juridisk Examen, saa at man for saa vidt ligesaa godt strøg kunde slaa den ihjel. Som sagt, da det er et Spørgsmaal, der gaar ud over Sagsføreren og maa antages at være og blive Gjenstand for Overveielse, kunde dog maasse Noget tale for, at man ikke her ligesom foregriber Afgjørelsen paa et saa vigtigt Punkt for de danske Jurister, som Spørgsmaalet om Afgang til at blive Sagsfører unægtelig er.

Naar der i § 1 er krævet Tredivaarsalderen, i Stedet for at der nu for Tiden kun kræves femogthve, er det en Forandring, hvorpaa jeg lægger liden Vægt, hvis Lovforslagets øvrige Bestemmelser blive vedtagne. Naar der nemlig for at blive Sagsfører kræves, at den Paagjældende skal have selvstændig juridisk Examen og derefter skal have gjort Tjeneste i 5 Aar som Fuldmægtig, vil det være overmaade saa Tilfælde, hvor der kan blive Tale om yngre Personer end trediveaarige til at blive Sagsførere. Saaledes som det juridiske Studium for Tiden drives ved Københavns Universitet, er det efterhaanden blevet mere og mere sjældent, at Noget bliver juridisk Kandidat, før han er bleven fireogthve til fireogthve Aar, og

skal han derefter have arbejdet i 5 Aar som Fuldmægtig, vil det ses, at han vil have opnaaet en Alder af otteogthve til niogthve Aar. Det er vistnok almindeligt, at Folk suarere ere ældre end yngre end af mig nævnt, naar de blive juridiske Kandidater. Derfor har dette Spørgsmaal om 25 eller 30 Aar efter min Mening faare liden praktisk Betydning, hvis de øvrige Bestemmelser vedtages. Hvad nu disse andre Bestemmelser angaar, har jeg for mit Vedkommende ikke Noget imod, at den, om jeg maa kalde det saa, Læretid af 3 Aar, som nu gjælder for Fuldmægtige hos Sagsførere eller hos Dommere, forlænges til 5 Aar. Jeg tror, at det kan være ganske hensigtsmæssigt, at denne Periode gjøres ikke ganske kort. Ligeledes tror jeg, at det kan være hensigtsmæssigt at stille den Fordring, at en længere Tid af disse 5 Aar skal være tilbragt af den Paagjældende i Arbejde hos den samme Prinsipal, det være sig en Sagsfører eller en Dommer. Derimod kan jeg for mit Vedkommende ikke billige hverken den Bestemmelse, at man har indskrænket Dommer-Fuldmægtigens Afgang til at blive Sagsførere og heller ikke, at man har ladet Amtsfuldmægtigens Afgang til at blive Sagsførere falde bort. Jeg har den Mening, at der er saa juridiske Stillinger, der ere saa uddannende til juridiske Forretninger som den at være Fuldmægtig paa et Herredskontor. Jeg tror, at den Mand, som i en Del Aar har været der, har haadt Velighed til at blive i høi Grad bekendt med det praktiske Liv og alle de forskjellige juridiske Forretninger, som foresalde. Jeg vil selvfølgelig ikke udtale Noget, der kunde opfattes som en Kritik over Sagsførervirksomheden — det kan jeg ifølge min egen Extraktion umulig mistænkes for at ville gjøre. Men jeg kan dog ikke negte, at jeg tror, at det for de unge Mænd kan være nok saa hensigtsmæssigt og mindre udsættende for Frisfelse at gaa i Stole paa et Herredskontor hos en Dommer end just hos enhver som helst Sagsfører. Jeg kan være enig med den foregaaende Tale deri, at det er lidet praktisk, som det er sket i det foreliggende Lovforslag, at gjøre Adskillelse mellem første og anden Fuldmægtig paa et Herredskontor. Jeg tror ikke, at man kan fastholde denne Adskillelse. Min Mening er, at enhver, der er autoriseret som Fuldmæg-